

τος ἦσαν καὶ ἀξιοπρεπὴ καὶ ἐλευθέρια, ἕνεκα τούτου δὲν τὰ ἐδέχθη τόσον εὐμενῶς ὁ Σουλτάνος, νομίζων ὅτι τίποτε δὲν ἠδύνατό τις νὰ τῷ ἀρνηθῇ). ἄλλο δὲν ἀπεκρίθη, παρὰ μὲ βλέμμα καταφρονητικὸν εἶπε· *Fryoullé-Fryoullé*, δηλ. καλὰ, καλὰ. Οὕτως ἐπιστρέψαμεν εἰς τὰ ἴδια. »

Τοιαύτη εἶναι ἡ σύντομος περιγραφὴ τῆς συνεντεύξεως ταύτης, τὴν ὁποίαν οἱ μεταγενέστεροι συγγραφεῖς πολλὰκις ἀντέγραψαν. Διὰ τῶν ὀλίγων δὲ τούτων ζωγραφεῖ ὁ Βυσῆς τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀγαρώχου τούτου μονάρχου, τοῦ ὁποῦν τὰ νικητήρια ὅπλα καὶ ἡ ἀκάθεκτος ταχύτης ἐνέπνεον τόσον φόβον εἰς τοὺς ἀσυγκρίτως ἀπολεματέρους τότε λαοὺς τοῦς Εὐρώπης. Μόλις δὲ κατώρθωσε ν' ἀποκτήσῃ ἐξάμηνον ἀνακωχὴν, κειρὸν ἱκανόν, κατὰ τὴν ιδέαν του, εἰς τὸ νὰ ἐξισασθῶσιν αἱ μεταξὺ τῶν δύο ἡγεμόνων ἐκκρεμαῖς ὑποθέσεις.

Μέλλων νὰ μεταφέρῃ εἰς Γερμανίαν τὰ γράμματα τοῦ Σουλταϊμάου καὶ τοὺς ὅρους τῆς ἀνακωχῆς, ἐζήτησεν ἄδειαν ν' ἀποχαιρετίσῃ αὐτόν. « Μ' ἐνδυσαν, λέγει ὁμιλῶν περὶ τῆς νέας συνεντεύξεως, μὲ δύο πλουσίους καὶ πλατεῖς ἐπενδύτας, τοὺς ὁποῖους μόλις ἐτήκονα. Ἐβλῶκαν δὲ καὶ εἰς ὅλους τοὺς περὶ ἐμὲ μεταξωτοὺς ποικιλόχρους, τοὺς ὁποῖους καὶ οὗτοι φορέσαντες μὲ ἡκολούθουν. Οὕτω στολισμένος ὁδεῖω ὡς νὰ ἔμελλα νὰ περαστήσω τὸν Ἀγαμέμνονα, ἢ ἄλλο τοιοῦτον πρόσωπον εἰς τραγωδίαν. Ἀπεχαιρέτισα τὸν ἡγεμόνα λαβὼν τὰς ἐπιστολάς αὐτοῦ τυλιγμένας ἐντὸς πνύου χρυσοῦ φάντου, καὶ ἐσφραγισμένας. Ἐπιθυμοῖς νὰ μάθῃς ὁποῖος μὲ ἐφάνη ὁ Σουλταϊμάος. Εἶναι ἡλικίης προθεβηκυίας, ἀπὸ δὲ τὴν ὄψιν καὶ τοῦ σώματος τὸ ἀνάστημα φαίνεται ἀξίος τοιούτης εὐρυχώρου αὐτοκρατορίας. Εἶναι σώρρων καὶ ἐγκρατής· εἰς οἰνοποσίαν ποτὲ δὲν ὑπέπεσε, καὶ ἐφυλάχθη ἀπὸ πολλὰς παρεκτροπᾶς συνήθεις εἰς τοὺς Τούρκους. Τὴν θρησκείαν αὐτοῦ καὶ τὰς τελετὰς τῆς πιστότατα ἐφύλαττε, καὶ ἀπὸ τὴν λαιρεῖαν αὐτῆς δὲν τὸν παρέσυρεν ἡ ὀρεῖς παγκοσμίου κυριαρχίας. Κατὰ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ, (διότι εἶναι σχεδὸν ἐξηκοντούτης) χαίρει καλλίστην ὑγείαν, ἐκτὸς ἂν ἡ ὀχρότης τοῦ προσώπου του εἶναι τεκμήριον ἀφαινοῦς τινος πάθους. Ὁ λαὸς κοινῶς πιστεύει ὅτι ἔχει εἰς τὸν μηρὸν ἑλκος ἀθεράπευτον ἢ γάγγραιναν. Ταύτην τοῦ προσώπου τὴν ὀχρότητα, ἐπισκιάζει μὲ ἐρυθροῦν ἢ πορφυροῦν χρῶμα, ὅσκις μάλιστα ἐπιθυμεῖ ν' ἀποπέμψῃ τοὺς πρέσβεις ἔχοντες καλὴν ιδέαν περὶ τῆς υγείας του, ὥστε οἱ ἐξω ἡ γεμόνες νὰ τὸν φοβῶνται ὡς καλῶς ἔχοντα καὶ ἰσχυρόν. Τούτου προφανῆ σημεῖα ἔλαβον καὶ ἐγώ, διότι μὲ πάντῃ διέφορον τρόπον μ' ἀπέπεμψεν ἀναχωροῦντα, ἢ ὅτε μ' ἐδέχθη ἐλθόντα. »

Α. Γ. ΠΑΣΠΑΤΗΣ.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΛΑΤΩΝ.

—οοο—

Γνωστὸν ἐκ τῶν ἐτησίων ἐκθέσεων τοῦ διευθύνοντος τὸ ἡμέτερον Πολυτεχνεῖον Κ. Καυτανζόγλου, ὅτι ὁ φιλόμουσος τῶν δύο Σίκελιων βασιλεὺς ἐπιτρέπει τὴν εἰς Ελλάδα ἀποστολὴν τῶν ἐκμαγείων τῶν ἀριστουργημάτων τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης, ὅσα διατηροῦνται ἐν τῷ ἐν Νεαπόλει Μουσείῳ.

Πλάτων.

Ἐσχάτως ἐφθασαν καὶ νέα τοιαῦτα ἐκμαγεῖα, τινὰ ἐκ τῶν ὁποίων, φιλοτεχνηθέντα ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Κ. Α. Ῥόμπερ, ἐπιτηδειοτάτου ξυλογράφου ἐκ τῶν τροφίμων τοῦ ἀνωτέρου Πολυτεχνείου, θέλομεν δημοσιεύσει.

Ἐξ αὐτῶν περὶ τὸν Πλάτωνα σήμερον τὴν εἰκόνα τοῦ Πλάτωνος.

ΓΛΩΣΣΑΡΙΟΝ ΤΗΣ ΗΜΕΙΡΩΤΙΚΗΣ.

(Συνέχεια. *13: φυλλ. 193, 195, 195, 201.)

—οοο—

Σταρλίζω. Κυρίως εἶν' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κάμνει ἡ ὀρνίθα ὅταν μὲ τὸν πόδα τῆς ξύῃ τὸ χῶμα ζη-